

каквы напасти, въ сѣщо то време негова та челядь въ Иѡака: вѣрна та му и добра жена Пенелопа и сына му Телемаха, кого то той оставилъ мѣнчакъ, — бѣда та непрестанно мѣчеше. Минѣло са бѣ вече двайсетъ години, отъ кога то герой тѣ бѣ оставилъ Иѡака; сички тѣ други царѣе и герои отколѣ бѣхъ са върнѣли изъ-подъ Троя, нѣмало ѣще Одиссея само; сички тѣ са отчаяли за връщанѣе то му, — смѣтали го вече умрѣлъ. Една Пенелопа не преставала да са надѣе и да пази вѣрность на сунруга на своя та младость. Повече отъ сто жениха са събрали на къща та ѣ, и са распореждали тамъ като стопаны съ най срамотенъ начинъ. Тѣ коляли быкове тѣ, свинѣе тѣ и козы тѣ Одиссеевы; карали слуги тѣ и слугини тѣ да имъ шетатъ. Сѣкій день тѣ пирували, и искали да принудѣтъ Пенелопа да си избере одного отъ тѣхъ за мѣжъ. Ларертъ, баща та Одиссеевъ побѣгнѣлъ отъ своеволие то имъ на село, а Телемахъ былъ ѣще твърдѣ младъ, щото да въспре тѣхно то безчинство. Майка та на Одиссея умрѣла отъ скърбъ, а Пенелопа деня и нощѣ плачала за мѣжа си. И понеже женихи тѣ отъ день на день сѣ повече притѣснявали и принуждавали Пенелопа на бракъ, за туй тя измыслила хитрость. Въ туй време тя тѣчала келимъ — и обѣвила, че като го истѣче, ще избере за мѣжъ одного отъ женихи тѣ. Но нощѣ съ свѣщъ та, тя нищяла колко то презъ деня истѣкавала и тѣй работа та не са свѣршвала. Единъ пѣтъ една слугиня обадила на женихи тѣ нейна та хитрость и тѣ ѣще повече ѣ нападнѣли.

Наконецъ богиня та на мѣдрость та, Паллада Аѣива са нажелила за Пенелопа и за нейния сынъ, Телемаха; умный тѣ, хитрый тѣ Одиссей былъ нейнъ любимецъ — и тѣй не могла тя да го напусне. Единъ пѣтъ въ свѣта на богове тѣ нѣмало Поссейдона, а Зевесъ былъ въ прекрасно душевно расположение, мѣдра та Минерва пристѣпила при баща си съ молба — да съжели злополучнаго Одиссея и да го върне въ желанно то му